Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 237 419 van 24 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat C. BUYTAERT**
Louizalaan 235
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 7 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. BUYTAERT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"***A. Feitenrelaas***

Volgens uw verklaringen bent u staatsburger van Angola en bent u afkomstig uit Luanda. U behoort tot de Bakongo bevolkingsgroep. U woonde in uw land samen met D.S. en jullie drie kinderen. Zeven à acht jaar geleden leerde u tijdens uw werk als mecanicien, generaal F.O. kennen, die zijn wagen bij u kwam herstellen. Nadat u stopte met dit werk, ging u van 2013 tot 2015 aan de slag als taxichauffeur. Vervolgens verkocht u uw wagen en begon in 2017 als niet officiële geldwisselagent op straat te werken. Generaal F.O., die uw vaste klant was belde u rond 20 maart 2019 op met de vraag bij hem langs te komen om geld te wisselen.

Hij gaf u acht miljoen kwanza (Angolese munteenheid) mee en vroeg u dit bedrag in dollar te wisselen. Hoewel u niet over een dergelijk groot bedrag aan dollars beschikte nam u het geld aan en vertrok naar huis. De volgende twee dagen wisselde u voor hem een bedrag van vijfhonderd dollar. De derde dag na uw bezoek aan de generaal werd u thuis verrast door vier overvallers. Ze eisten al uw geld en mishandelden u en uw partner. Ook staken ze uw jongste kind, uw zoon A., in een diepvrieskoffer. Nadat uw partner hen al jullie beschikbare geld overhandigde, verlieten de overvallers jullie woning. U haalde uw zoon uit de diepvries en diende hem de eerste verzorging toe. Rond 3u30 à 4u in de ochtend belde u de politie. U wachtte tevergeefs op hun komst. Rond zeven uur in de ochtend belde u naar de generaal en vroeg hem langs te komen. Hij beloofde u zijn vrouw te sturen daar hij zelf verhinderd was. Rond negen uur in de ochtend kwam de vrouw van de generaal bij u thuis. Nadat u haar inlichtte over het incident, raadde ze u aan naar een ziekenhuis te gaan om u te laten verzorgen. Ze liet u weten uw boodschap aan de generaal over te brengen. Na haar vertrek gingen u, uw partner en uw kinderen naar een ziekenhuis in de wijk Palanka. Na er medicatie voorgeschreven te hebben gekregen keerde u dezelfde dag terug naar huis. Drie dagen na de overval kwam een wagen van de recherche, DNIC (Criminal Investigation Department), bij u langs. U werd door de medewerkers van DNIC verzocht met ze mee te gaan. Wanneer u vroeg om uitstel, daar u nog herstellende was van uw opgelopen verwondingen, werd u mishandeld en zei men dat ze de opdracht hadden u naar het huis van de generaal te brengen. U werd hardhandig meegenomen en geconfronteerd met de generaal die meteen zijn geld terug eiste. Na u met de dood te hebben bedreigd beval de generaal zijn woning te verlaten. U keerde terug naar huis. Omdat u zich niet veilig voelde, mocht u van de pastor van uw kerk op zaterdagen in zijn kerk overnachten. Toen de DNIC op een vroege zaterdagochtend in september 2019 tijdens uw afwezigheid bij u thuis langs kwam, werd uw partner verplicht hen de kerk te tonen waar u verbleef. U vernam bij thuiskomst het hele voorval van uw buurvrouw. Sinds dit gebeuren trok u in bij uw zus V. in Zango. Uw zus nam contact op met haar kennis en legde hem uw problemen uit. De man raadde u aan het land te verlaten en regelde voor u een visum. In het bezit zijnde van een visum voor België, nam u een vlucht naar Brussel. Bij uw aankomst op de luchthaven in Zaventem op 9 december 2019 werd u tegengehouden en ondervraagd over uw reismotief. U verklaarde er voor toeristische doeleinden te zijn gekomen. De Dienst Vreemdelingenzaken – afdeling grensinspectie- besliste u vast te houden. Wanneer u op 11 december 2019 op de hoogte werd gesteld naar Angola te worden terug geleid, heeft u dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming ingediend. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw Angolese paspoort (d.d. 07/05/2018, geldig tot 07/05/2028) en uw Angolese identiteitskaart (d.d. 06/02/2018, geldig tot 05/02/2023) neer. Na uw persoonlijk onderhoud stuurde u op 27 januari 2020 per mail twee medische attesten, één op uw naam en één op naam van uw zoon A. (beiden d.d. 20/01/2020).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en/of 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Uit beschikbare informatie toegevoegd in uw administratieve dossier (zie document Federale Politie- Nationale Luchthaven afdeling grenscontrole in Zaventem d.d. 09/12/2019), blijkt u te hebben verklaard om toeristische doeleinden naar België te zijn gekomen. Na een gesprek met de Dienst Vreemdelingenzaken (grensinspectie), werd u uitgelegd dat u zou worden vastgehouden. Pas twee dagen na uw aankomst, op 11 december 2019, wanneer u werd meegedeeld dat u terug naar Angola zou worden teruggestuurd, heeft u alsnog een verzoek om internationale bescherming ingediend. Daar u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw onduidelijk reismotief en het ontbreken van bestaansmiddelen door valse informatie te verstrekken en/of door informatie die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden en u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Uw gedrag dienaangaande is dan ook

niet te verenigen met iemand die vervolgd wordt en om deze redenen internationale bescherming verzoekt. Door deze vaststelling komt uw algehele geloofwaardigheid reeds op de helling te staan.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaart momenteel niet naar Angola te kunnen terugkeren omdat u vreest op bevel van generaal F.O., te worden opgepakt en gedood omdat u bij een overval op uw woning, een groot geldbedrag van de man kwijt was gespeeld.

Er dient echter te worden opgemerkt dat uw verklaringen dermate onwaarschijnlijk zijn dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Vooreerst dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS, die de kern van uw relaas vormen. Evenmin zijn uw opeenvolgende verklaringen op het CGVS coherent te noemen. Deze vaststellingen nopen ertoe uw algehele geloofwaardigheid volledig in vraag te stellen. Wanneer u wordt uitgenodigd te vertellen over de overval in maart 2019, verklaart u eerst in detail als volgt: "ik hoorde dan precies dat iemand mijn kamer binnenkwam, ik zag dan ineens 4 personen staan, 3 hadden een vuurwapen en 1 had een mes. Ze zeiden dat ik op moest staan en wezen met het wapen naar mij…" (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal –verder "notities" CGVS, p.25). Daar u bij de DVZ verklaarde dat slechts drie mannen op uw slaapkamer waren geweest en één (een vierde) de wacht hield (zie vragenlijst CGVS d.d. 30/12/2019, vraag 5), werd er gepolst of alle vier mannen in uw slaapkamer waren binnen gekomen. U gaf echter –in tegenstelling tot uw aanvankelijke versie op het CGVS- plots op dat er drie mannen waren binnen gekomen terwijl de vierde in de woonkamer aanwezig was (notities CGVS, p.39). Dat u de ene keer spreekt over drie personen in uw slaapkamer en een vierde die de wacht houdt, om verder te stellen dat vier personen in uw slaapvertrek binnenkwamen en ten slotte op te merken dat drie personen in uw slaapkamer waren gekomen terwijl de vierde in de woonkamer was, is geenszins een eensluidende uiteenzetting van de beweerde feiten te noemen.

Treffend is ook vast te stellen dat u over het incident met uw zoon niet coherent kan vertellen. Bij de DVZ verklaarde u: "Toen namen ze mijn kinderen en staken ze in de diepvries (die nog werkte)" (zie vragenlijst CGVS d.d. 30/12/2019, vraag 5). Op het CGVS houdt u het vooreerst bij één kind, om even verder –op de vraag of uw partner met uw kind naar het ziekenhuis was gegaan- te melden dat men uw kinderen in de diepvries had gestoken (notities CGVS, p.25,26,41). Pas wanneer u wordt gevraagd of er dan toch meerdere kinderen in de diepvries waren gestoken –zoals u ineens aangaf- verandert u uw versie en merkt op dat het toch om één kind ging (notities CGVS, p.41). Dat u niet in staat bent om coherente verklaringen af te leggen over dergelijk ingrijpende feiten, doet dan ook vermoeden dat uw verklaringen louter verzonnen zijn. Bijzonder is overigens vast te stellen dat u na de gewelddadige overval nog uren wacht om medische hulp te gaan zoeken voor u en uw gezinsleden. U gaf nochtans te kennen dat u een snijwonde had opgelopen en dat uw partner en kind serieus waren toegetakeld (notities CGVS, p.41). Wanneer u tot twee maal toe de vraag wordt gesteld waaraan u in het ziekenhuis was behandeld, kwam u ook niet verder dan te melden dat u er medicatie kreeg. Zelfs wanneer u de vraag opnieuw (de derde keer) werd gesteld antwoordde u ontwijkend: "Ik ben direct naar huis gegaan" (notities CGVS, p.42). Bevreemdend is bovendien vast te stellen dat u alsnog geen concrete pogingen ondernam om een aangifte te doen van het hele gebeuren nadat de politie niet bij u was langsgekomen toen u ze belde, zelfs niet via het ziekenhuis (notities CGVS, p.26,40,41,42). Wat betreft de op 27 januari 2020 door u per mail nagestuurde medische attesten, één op uw naam en één op naam van uw zoon A., beiden gedateeerd op 20 januari 2020 –één dag voor uw persoonlijk onderhoud met het CGVS- dient te worden opgemerkt dat documenten neergelegd in een asielprocedure dienen gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze allerminst het geval is. In het medisch verslag op naam van uw zoon staat merkwaardig genoeg dat zijn moeder E.C. heet, terwijl u verklaarde dat de moeder van al uw kinderen D.S. zou zijn (notities CGVS, p. 7,8). Opvallend is overigens dat beide attesten van het medisch centrum van Kukiele uitgaan, terwijl u verklaarde naar het ziekenhuis van Palanka (Palanca) te zijn geweest (notities CGVS, p. 42). Behalve dat het kopieën betreft waaraan geen enkele bewijskracht kan worden toegekend aangezien zij met het nodige knip –en plakwerk gemakkelijk vervalst kunnen worden, dient te worden vastgesteld dat ook de verdere inhoud geen objectieve informatie weergeeft en een louter een gesolliciteerde inhoud bevat. Het is immers bevreemdend dat een medisch verslag een uiteenzetting, doorspekt van emotionele details, over een overval zou bevatten maar verder op geen enkele manier een verslag geeft aan welke concrete

verwondingen men u zou hebben behandeld. U stelde nochtans een verwonding door een mes te hebben opgelopen (notities CGVS, p. 26,41). Opvallend is ook vast te stellen men in het attest op uw naam naar een algemeen onderzoek, een echografie en een radiografie verwijst terwijl u verklaart, behalve wat medicatie te hebben ontvangen, niet werd onderzocht omdat u geen geld had (notities CGVS, p.42). Deze documentatie ondersteunt dan ook op geen enkele manier uw relaas.

Ook uw onvermogen om een coherent en consistent verloop van de gebeurtenissen na de overval weer te geven, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen bijkomend op de helling. Zo verklaarde u bij de DVZ na het incident de politie te hebben opgebeld die niet was komen opdagen. Verder stelde u er zwaargewond naar het ziekenhuis te zijn gegaan voor verzorging en na uw thuiskomst een telefoon van de generaal te hebben ontvangen met de vraag hoe het met zijn geld zat. Vervolgens vertelde u dat de generaal zijn vrouw stuurde om u te spreken en eiste de generaal, na over de diefstal van geld te hebben vernomen, zijn geld terug (zie vragenlijst CGVS 30/12/2019, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u echter na het incident en uw oproep naar de politie eerst de generaal te hebben opgebeld. Omdat hij u niet persoonlijk kon komen opzoeken zou hij zijn vrouw hebben gestuurd. Pas nadat deze vrouw u opmerkte dat u zich moest laten verzorgen in een ziekenhuis zou u zich naar de medische dienst hebben begeven (notities CGVS, p. 26,27,40,41,42). Geconfronteerd met al deze tegenstrijdigheden ontweek u een antwoord stellende: "Ik weet niet, na 3 dagen kwam DNIC … Ik vroeg om bescherming in België, in Angola wil de generaal zijn geld terug daarom vraag ik bescherming aan België, u moet me verstaan mevrouw" (notities CGVS, p.43). U bood daarmee dan ook geen uitleg of gaf verklaring over de vastgestelde inconsistenties. Van een persoon die beweert bepaalde ernstige feiten te hebben meegemaakt die zijn leven en dat van zijn gezinsleden op z'n kop zetten mag nochtans verwacht worden dat deze een coherent relaas brengt over de gebeurtenissen die zich voordeden en de directe aanleiding vormden voor zijn vertrek.

Dat uw relaas niet overtuigt blijkt overigens uit volgende opvallende vaststellingen: Zo is het merkwaardig dat u tijdens uw uiteenzetting bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), helemaal geen naam opgeeft van de generaal die volgens u de actor was van uw beweerde vervolging (zie vragenlijst CGVS d.d. 30/12/2019, vraag 5). Daar u op het CGVS enkel opgaf dat de man generaal was bij de FAA (Angolese leger), werd u gevraagd bij welke legereenheid hij dan de rang van generaal vervult (notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal –verder "notities" CGVS, p. 30,31). Uw antwoord dit helemaal niet te weten is dan ook uitermate bijzonder te noemen. U gaf immers aan dat iedereen deze generaal kent en vertelde dat u reeds zeven à acht jaar persoonlijk met hem omging (notities CGVS, p.18,30). Opvallend is dan ook vast te stellen dat u helemaal geen idee heeft tot welke etnische origine F.O. behoort (notities CGVS, p. 31). Gevraagd naar zijn leeftijd, gaf u aan deze niet te kennen. Ook wanneer u werd gevraagd om zijn leeftijd bij benadering te schatten kwam u niet verder dan te melden dat het een oude man was, maar gaf verder enkel aan diens leeftijd niet te kunnen schatten (notities CGVS, p. 29). Gepolst of de titel van generaal zijn militaire graad betreft, dan dat mensen hem gewoon deze aanspreektitel geven, herhaalde u dat hij toch generaal was. Echter wist u niet te melden of F.O. nog steeds de functie van generaal had en/of tot welke politieke strekking hij behoorde. U vertelde hem als generaal te kennen daar die man in uniform met insignes rondliep (notities CGVS, p.30,31). Op de vraag op welke momenten hij zijn uniform dan zo aan had, antwoordde u ontwijkend "dat weet ik" (notities CGVS, p.30). De vraag of de generaal dan in uniform zijn geld bij u op straat kwam wisselen gaf u dan weer een ontkennend antwoord (notities CGVS, p.30). Het valt dan ook op dat u, behalve melden dat uw problemen met een generaal betreffen, helemaal niets concreet kan vertellen over de persoon die u zogezegd jarenlang persoonlijk kent. Behalve dat u zelf niets concreets aan informatie kon geven over generaal F.O., is het bijzonder dat wanneer het CGVS via de zoekmachine google, probeert de betreffende gekende generaal te zoeken via zijn titel van generaal en/of zijn naam "Felipe"/"Filipe" "Omario"/ "Omarion"/ "Omarios"- helemaal niets aantreft over deze persoon. Uw bewering sinds 2017 wisselagent te zijn geweest komt verder op de helling te staan door uw uitermate vage uitleg over uw werk. Zo is het opmerkelijk dat u helemaal geen getal kan plakken op de hoeveelheid klanten die u had. Daar u afhankelijk was van de inkomsten van handelaars die u van dollars zouden hebben voorzien, kan men nochtans verwachten dat u enig idee zou hebben op hoeveel (vaste) klanten u moest/kon rekenen om uw werkzaamheid te kunnen uitvoeren (notities CGVS, p.12,13,14). Zo ook is het helemaal niet aannemelijk dat een persoon die bij u, een illegale geldwisselaar, geld wil wisselen en het bedrag niet meteen gewisseld kan zien, beslist een grote som geld mee te geven zonder enige garantie op een goede afloop van de transactie (notities CGVS, p.8,15). Treffend is ook uw bewering dat de generaal helemaal geen termijn met u afsprak waarin u hem het gewisseld geld zou moeten bezorgen (notities CGVS, p.36,37,38). U zei hierover enkel: "Hij heeft geen datum gezegd, hij zei enkel zorg dat het gewisseld geraakt en dan in september is hij me beginnen vervolgen en ben ik moeten vluchten" (notities CGVS, p.37).

Overigens is het opvallend dat u aanvankelijk verklaarde dat de generaal u acht miljoen kwanza bij u thuis bracht, om vervolgens te vertellen dat u het geld bij hem thuis ging ophalen (notities CGVS, p,14,15,34,35). Uw opmerking dat de generaal zelfs geen regeling met u had getroffen wanneer u zijn verloren geld dan wel moest ophoesten is ontstellend. Men zou immers kunnen verwachten dat de persoon die zijn geld kwijt is er alles aan zou doen om zijn geld terug te zien. Even merkwaardig is dat, hoewel de generaal volgens u de officiële recherchedienst DNIC inschakelde in deze kwestie, hij verder geen stappen had ondernomen om een (officiële) klacht tegen u in te dienen wegens het ontvreemden van zijn geld en hier een onderzoek naar te laten voeren (notities CGVS, p.44). Alle bovenstaande vaststellingen nopen ertoe vast te stellen dat uw vluchtrelaas louter uit een aaneenschakeling van verzonnen feiten lijkt te bestaan.

Andere problemen stelde u niet te hebben gekend in Angola, noch stelt u een andere vrees voor een terugkeer naar uw land te koesteren (notities CGVS, p.24,45).

Het door u neergelegde Angolese paspoort en identiteitskaart bevatten enkel uw persoonsgegevens en uw nationaliteit. Deze worden door mij niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 7 februari 2020 in een enig middel een schending aan van "*artikel 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*"; "*artikel 3 van het EVRM (Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955)*"; "*artikel 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003*"; "*Materiële motiveringsplicht*"; "*Zorgvuldigheidsbeginsel*"; "*Verbod van willekeur*".

Over Angola en in het bijzonder de criminaliteit verwijst verzoeker naar volgende informatie: "*https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op reis in het buitenland/reisadviezen/angola*" en "*https://travel.gc.ca/destinations/angola*". Verzoeker wijst erop dat uit deze objectieve informatie de deze vaststellingen volgen "*die algemeen zijn en niet alleen op toeristen van toepassing zijn maar ook op de eigen bevolking*": "*Gewelddadige criminaliteit is een algemeen wijdverspreid fenomeen in Angola en in het bijzonder in Luanda. Ook komen gewapende overvallen vaak voor. Er wordt aangeraden om geen grote sommen cash geld bij zich te hebben nu dit sterk geviseerd wordt. Er komen vaak kidnappings voor.*".

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de "*gegronde vrees voor vervolging*", aangaande "*artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet*", "*artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet*", "*de bewijslast*", "*de beoordeling van de geloofwaardigheid*".

Verzoeker benadrukt dat hij Angola verliet "*omwille van het feit dat hij met de dood bedreigd wordt, meer bepaald omwille van het feit dat hij geld heeft moeten afstaan bij een overval dat aan een overheidsorgaan toebehoort en waardoor hij door dat overheidsorgaan met de dood wordt bedreigd nu verzoeker diens geld kwijt is ingevolge de overval*". Hij stelt dat dit "*wordt bevestigd door de objectieve informatie (rapporten hierboven) zoals hierboven weergegeven waaruit blijkt dat diefstal met geweld wijdverspeid is in het bijzonder voor personen die met grote sommen geld rondlopen of bij zich hebben*" en wijst erop dat hij wisselagent is, een persoon waarvan algemeen geweten is dat hij grote sommen bij zich heeft.

Zelfs indien er niet met absolute zekerheid zou kunnen worden vastgesteld – *quod non* – dat verzoeker in Angola met de dood bedreigd zou zijn gebleven indien hij daar was gebleven, dan nog dient volgens verzoeker op zijn minst te worden vastgesteld dat hij een redelijke kans heeft dat de bedreiging of erger de zijn dood plaats zal vinden.

Verzoeker stelt dat, wanneer het CGVS in de bestreden beslissing verwijst naar de informatie waarover zij beschikt, nooit wordt aangegeven "*welke informatie dat is en uit welke objectieve bron zij die haalt*" en dat dit derhalve dient te worden gekwalificeerd "*als niet verifieerbare unilaterale beweringen van het CGVS die niet als bewijselement kunnen worden weerhouden*".

Verzoeker betoogt dat geen rekening is gehouden met het feit dat "*verzoeker verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is*". Verzoeker klaagt aan dat "*in de bestreden beslissing de klemtoon wordt gelegd op onwetendheid van bepaalde elementen en gegevens en het feit dat zijn verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan*". Verzoeker merkt op dat "*hij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat hij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn*" en stelt dat "*hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten*". Tevens voert verzoeker aan dat "*van hem niet kan worden verwacht dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst*". Hij benadrukt "*dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden*" en hekelt "*het feit dat het CGVS zijn verklaringen zomaar éénzijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig*".

Verzoeker wijst er andermaal op dat hij wisselagent was in Angola, dat algemeen geweten was dat hij over sommen cash geld beschikt en dat verzoeker op basis van bovenstaande objectieve informatie dus onmiskenbaar het profiel van iemand die een verhoogd risico heeft om te worden onderworpen aan diefstal met geweld. Bovendien stelt verzoeker dat hij het voor de overval financieel niet slecht had in Angola, dat hij kinderen en een duurzame relatie met zijn levensgezellin in Angola heeft. Verzoeker stelt zijn land dan ook alleen maar ontvlucht te zijn om redenen dat hij een ernstig risico loopt vervolgd te worden of bedreigd wordt met de dood omwille van de afgespeelde feiten die aan de basis van zijn vlucht liggen. Een andere uitleg kan volgens hem niet stroken met de realiteit. Verzoeker betoogt dat zijn asielrelaas enkel al om die reden geloofwaardig is, nu hij "*geen enkele andere incentive*" had om naar Europa te vluchten.

Waar het CGVS verzoeker onregelmatigheden over zijn reismotief en datum van indiening van zijn verzoek tot internationale bescherming verwijt, meent verzoeker dat zijn reismotief duidelijk is en dat hij zijn verzoek om internationale bescherming indiende op het moment dat hij zou verwijderd worden uit vrees voor terugkeer naar Angola. Dat verzoeker dit niet onmiddellijk deed bij aankomst in België kan hem volgens hem niet worden verweten, nu hij niet op de hoogte was van de procedure die hem bescherming kan bieden. Hij wijst erop dat wel vaststaat dat "*verzoeker na zijn problemen en doodsbedreiging zo snel mogelijk vluchtte*".

Verder betoogt verzoeker dat hij niet van elk detail op de hoogte kan zijn, de grote lijnen van zijn asielrelaas kunnen dan ook niet worden betwist. Hij stelt vast dat het merendeel van de tenlasteleggingen van het CGVS zich situeren in beweerde tegenstrijdigheden tussen het DVZ relaas en het CGVS relaas en dat moet worden "*beklemtoond dat het CGVS relaas doorslaggevend is en het DVZ relaas slechts een voorbereiding is voor het CGVS gehoor zodat het DVZ gehoor niet in overweging kan worden genomen bij de eindbeoordeling over de asielaanvraag die door het CGVS moet worden beoordeeld en niet door DVZ*". Zoals reeds aangegeven zijn details waarvan verzoeker onwetendheid wordt verweten niet van die aard dat ze gerechtigd zouden zijn om verzoekers asielrelaas af te wijzen. Verzoeker stelt dat die details vaak verkeerd worden aangewend of uit context geplaatst door het CGVS, "*zo is de officiële naam van verzoekers zoon E.C. en haar roepnaam D.S., het ziekenhuis heet inderdaad Kukiele maar ligt in de regio Palanca vandaar dat verzoeker het omschreef als Palanca*".

Verzoeker wijst op de samenwerkingsplicht.

In casu merkt verzoeker op dat "*het CGVS er zich van moet vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst*", maar deze oefening niet heeft gedaan. Hij haalt aan dat "*bijvoorbeeld geen mensenrechtenverslagen* [werden] *geverifieerd door het CGVS*" en "*het lot van verzoeker als terugkerende asielzoeker werd evenmin nagegaan*".

Verzoeker haalt artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet aan en meent dat zijn asielrelaas geloofwaardig is.

In hoofdorde wordt gevraagd "*de bestreden beslissing te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen;*
In subsidiaire orde verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen
In nog meer ondergeschikte orde verzoekers zaak terugzenden naar het CGVS voor verder onderzoek".

2.2. Bevoegdheid

2.2.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.
De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus in de eerste plaats de nodige inspanningen doen om zijn verzoek toe te lichten en te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die zijn verzoek kunnen staven.
Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:
"*a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Uit verzoekers Angolese paspoort en identiteitskaart kan zijn identiteit genoegzaam blijken.

2.4.2. Verzoeker verklaart dat hij Angola ontvluchtte omdat hij vreest op bevel van generaal F.O. te worden opgepakt en gedood nadat bij een overval op verzoekers woning van een groot geldbedrag van de generaal werd gestolen. De commissaris-generaal hecht echter geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

2.4.3. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst te zijn ontvlucht nadat hij een tijdlang ondergedoken leefde. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker bij aankomst in België verklaarde dat hij omwille van toeristische doeleinden naar België was gereisd, en dit terwijl hem een visum werd afgeleverd voor beroepsdoeleinden (document Federale Politie- Nationale Luchthaven afdeling grenscontrole in Zaventem van 9 december 2019). Pas twee dagen na zijn aankomst, wanneer aan verzoeker werd meegedeeld dat hij naar Angola zou worden teruggestuurd, diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in en stelde hij in Angola vervolging te vrezen ("*Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats*"). Waar het verzoekschrift tracht te verduidelijken dat verzoeker niet onmiddellijk internationale bescherming aanvroeg bij aankomst in België omdat hij niet op de hoogte was van de procedure die hem bescherming kan bieden, kan dit niet overtuigen. Immers verzoeker werd naar een transitcentrum Caricole gebracht waar alle nuttig informatie beschikbaar is en waar zo bevestigt verzoeker ter terechtzitting ook uitgeprocedeerde verzoek om internationale bescherming in afwachting van hun uitwijzing verblijven. Verzoeker beweert ter terechtzitting dat hij meteen asiel heeft aangevraagd doch dit kan niet blijken uit het administratief dossier. Aldus indien verzoeker werkelijk naar België vluchtte omwille van zijn voorgehouden problemen en vreesde voor zijn leven, dan is redelijk te verwachten dat verzoeker zijn vrees onmiddellijk kenbaar zou maken wanneer hij met de Belgische autoriteiten en asielinstanties in aanraking kwam, minstens kan verwacht worden dat verzoeker geen leugenachtige verklaringen zou afleggen over zijn reismotief bij aankomst in België. Aangezien verzoeker pas om internationale bescherming verzocht wanneer hij op de hoogte gesteld werd van zijn repatriëring komt dit verzoek om internationale bescherming voor als louter ingegeven om zijn repatriëring te voorkomen.

2.4.4. Verzoekers verklaringen op de DVZ en het CGVS bevatten talrijke tegenstrijdigheden, vaagheden en inconsistenties die de geloofwaardigheid van zijn relaas fundamenteel ondermijnen.

2.4.5. Zo verklaarde verzoeker over de overval in maart 2019 initieel dat er drie personen in zijn slaapkamer binnenkwamen en een vierde de wacht hield (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), gaf hij vervolgens aan dat vier mannen zijn slaapkamer binnenkwamen (notities van het persoonlijk onderhoud van 21 januari 2020 (hierna: notities), p. 25), om dan weer te stellen dat er drie personen in zijn slaapkamer gekomen waren terwijl de vierde in de woonkamer was (notities, p. 39). Daarnaast verklaarde verzoeker bij de DVZ dat de overvallers zijn kinderen namen en in de diepvries staken (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl hij het bij het CGVS eerst over één kind en dan weer over meerdere kinderen had (notities, p. 25-26, p. 41), om vervolgens - na confrontatie - aan te geven dat het toch om één kind ging (notities, p. 41). Nog daargelaten de plaats van de vierde overvaller, is niet aannemelijk dat verzoeker wijzigende verklaringen aflegt over zijn kinderen. Dergelijke ingrijpende feiten zijn, indien verzoeker wordt gevolgd, ongetwijfeld meermaals in detail besproken met onder meer verzoekers partner, de vrouw van de generaal en de personen die hem liet onderduiken. Dat verzoeker dermate onzorgvuldig is over het lot van zijn kinderen ondergraaft de waarachtigheid van de door hem voorgehouden gebeurtenissen.

2.4.6. Ook over het verloop van de gebeurtenissen onmiddellijk na de overval legde verzoeker afwijkende verklaringen af. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het merendeel van de tenlasteleggingen van het CGVS zich situeren in beweerde tegenstrijdigheden tussen het DVZ relaas en het CGVS relaas en dat moet worden "*beklemtoond dat het CGVS relaas doorslaggevend is en het DVZ relaas slechts een voorbereiding is voor het CGVS gehoor zodat het DVZ gehoor niet in overweging kan worden genomen bij de eindbeoordeling over de asielaanvraag die door het CGVS moet worden beoordeeld en niet door DVZ*". De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. nr. 150.135). De asielzoeker draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Verzoeker kan aldus geenszins gevolgd worden waar hij stelt dat het DVZ gehoor niet overweging kan worden genomen bij de beoordeling van zijn asielrelaas.

2.4.7. Bij de DVZ verklaarde verzoeker dat hij na het incident de politie opbelde (die niet was komen opdagen), dat hij vervolgens zwaargewond naar het ziekenhuis ging voor verzorging, dat hij na zijn thuiskomst een telefoon van de generaal ontving met de vraag hoe het met zijn geld zat, dat de generaal hierop zijn vrouw stuurde om verzoeker te spreken en dat de generaal, na over de diefstal van het geld te hebben vernomen, zijn geld terugeiste (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij het CGVS hield verzoeker echter een geheel ander verloop van de gebeurtenissen voor. Hij verklaarde dat hij na het incident en zijn oproep naar de politie eerst de generaal opbelde, dat deze zijn vrouw stuurde en dat verzoeker zich pas nadat deze vrouw opmerkte dat hij zich moest laten verzorgen in een ziekenhuis zich naar de medische dienst begeven had (notities, p. 26 , p. 27, p. 40, p. 41, p. 42). Hierop gewezen kwam verzoeker niet verder dan: "*Ik weet niet, na 3 dagen kwam DNIC bij me thuis om vragen te stellen over dat held* (…) *Ik vroeg om bescherming in België, in Angola wil de generaal zijn geld terug daarom vraag ik bescherming aan België, u moet me verstaan mevrouw*" (notities, p. 43), wat de (chronologische) incoherenties in zijn verhaal geenszins kan verschonen. Opnieuw doen verzoekers tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn asielrelaas afbreuk aan zijn geloofwaardigheid nu niet aannemelijk is dat verzoeker over dergelijke eenvoudige feiten strijdige verklaringen kan afleggen indien deze feiten waarachtig zijn.

2.4.8. Geenszins kan niet worden ingezien dat verzoeker na de gewelddadige overval nog uren zou wachten om medische hulp te zoeken voor hem en zijn gezinsleden (notities, p. 40) wanneer verzoekers partner en kind inderdaad ernstig waren toegetakeld (notities, p. 41) en verzoeker verklaarde dat hijzelf een snijwonde had opgelopen. Verzoekers verklaringen kunnen niet overtuigen. Vooreerst vertelt verzoeker amper over de gevolgen voor zijn baby van 16 maand die gedurende drie kwartier tot vijftig minuten in een diepvries werd gestoken, noch over het zuurstofgebrek of de zeer lage temperatuur. Verzoeker maakt hierdoor niet aannemelijk dat deze ernstige mishandeling van zijn zoontje zich in werkelijkheid heeft voorgedaan.

Verzoeker heeft het steeds over zichzelf, blijft daarbij ook nog geheel vaag en ontwijkend over de behandeling die hij in het ziekenhuis gekregen had en kwam niet verder dan dat hij medicatie had gekregen ("*Waaraan bent u dan juist behandeld?*", "*Ik was in het Palanka ziekenhuis== VZ zegt 2 keer zelfde zin*", "*Waaraan bent u dan juist behandeld in dat ziekenhuis?*", "*We kregen medicatie*", "*Waaraan werd u behandeld?*", "*Ik ben direct naar his gegaan*", notities, p. 42). Daargelaten dat de behandeling van een snijwonde met medicatie niet gebruikelijk is, kunnen verzoekers vage verklaringen zijn bezoek aan het ziekenhuis geenszins aantonen.

2.4.9. Dit wordt slechts bevestigd nu de inhoud van de door verzoeker voorgelegde fotokopieën van medische attesten, één op verzoekers naam en één op naam van zijn zoon A., beiden gedateerd op 20 januari 2020, niet overeenstemt met de door hem afgelegde verklaringen. In het medisch verslag op naam van verzoekers zoon staat te lezen dat zijn moeder E.C. heet, terwijl verzoeker verklaarde dat de moeder van zijn kinderen D.S. heet (notities, p. 7, p. 8). Bovendien werden beide attesten opgesteld in het medisch centrum van Kukiele, terwijl verzoeker verklaarde naar het ziekenhuis van Palanka (Palanca) te zijn geweest (notities, p. 42). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat "*de officiële naam van verzoekers zoon E.C.* [is] *en haar roepnaam D.S., het ziekenhuis heet inderdaad Kukiele maar ligt in de regio Palanca vandaar dat verzoeker het omschreef als Palanca*", betreffen dit blote beweringen die verzoeker met geen enkel objectief element aantoont. Deze *post factum* toelichtingen in het verzoekschrift kunnen de vastgestelde incoherenties dan ook niet verschonen, integendeel. Hoe dan ook vertonen de medische attesten nog andere onregelmatigheden. Zo wordt in beide medische attesten gesteld dat de overval op 15 maart 2019 omstreeks 23u20 plaatsvond en dat verzoeker en zijn zoon op 15 maart om 1u30 (dus vroeger) het ziekenhuis binnenkwamen, dit terwijl verzoeker verklaarde dat hij na de overval niet onmiddellijk naar het ziekenhuis ging, maar eerst wachtte op de politie, naar de generaal belde en diens vrouw op bezoek kreeg, en dat hij tot "*7u à 7u30*" thuisbleef (notities, p. 39-40). Bovendien wordt in het attest op verzoekers naam vermeld dat een algemeen onderzoek, een echografie en een radiografie werd uitgevoerd, terwijl verzoeker verklaarde dat hij, behalve wat medicatie te hebben ontvangen, niet werd onderzocht omdat hij geen geld had (notities, p. 42). Voorgaande vaststellingen ondergraven niet alleen de bewijswaarde van de neergelegde medische attesten, maar ook de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en zijn asielrelaas.

2.4.10. Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoeker geen concrete pogingen ondernam om een aangifte te doen van de overval nadat de politie niet bij hem was langsgekomen toen hij ze belde, zelfs niet via het ziekenhuis (notities, p. 26, p. 40-42) en zeker niet wanneer zijn partner en zoontje ernstig gewond waren.

2.4.11. De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt verder onderuit gehaald nu verzoeker slechts vage en onwetende verklaringen aflegt over generaal F.O.. Zo had verzoeker het bij de DVZ steeds algemeen over "*de generaal*" zonder hem bij naam te noemen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), wist verzoeker niet bij welke legereenheid hij de rang van generaal vervulde, kende verzoeker noch zijn etnie noch zijn leeftijd, en wist verzoeker niet te melden of F.O. nog steeds de functie van generaal had, noch tot welke politieke strekking hij behoorde (notities, p. 29-31). Verzoekers onwetendheid aangaande deze generaal klemt des te meer nu hij stelde dat iedereen de generaal kende en dat hijzelf reeds zeven à acht jaar persoonlijk met hem omging (notities, p. 18, p. 30). Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er via de zoekmachine google, via zijn titel van generaal en/of zijn naam "F."/"F." "O."/"O."/"O.", niets te vinden is over deze persoon. Verzoeker maakt het bestaan van deze generaal niet aannemelijk en kan ook ter terechtzitting niets toevoegen.

2.4.12. Ook zijn bewering sinds 2017 wisselagent te zijn geweest weet verzoeker niet aannemelijk te maken. Vooreerst zou volgens verzoeker personen die geld willen wisselen hun geld zonder meer afgegeven hebben aan verzoeker, zelfs grote bedragen van het equivalent van 15.000$.
Voorts kan verzoeker noch middels zijn verklaringen, noch middels enig begin van bewijs toont hij aan dat hij daadwerkelijk werkzaam was als geldwisselaar. Zo weet verzoeker bij benadering niet hoeveel klanten die hij had ("*een hele hoop"* notities, p. 12-14). Evenmin is aannemelijk dat een persoon die bij verzoeker, een niet officiële straatgeldwisselaar, geld wil wisselen en het bedrag niet meteen gewisseld kan zien, beslist een grote som geld mee te geven zonder enige garantie op een goede afloop van de transactie (notities, p. 8, p. 15). Verder kan niet worden ingezien dat de generaal geen termijn met verzoeker afsprak waarin verzoeker hem het gewisseld geld zou moeten bezorgen desgevallend in schijven (notities, p. 36-38). Verzoeker stelde louter "*Hij heeft geen datum gezegd, hij zei enkel zorg dat het gewisseld geraakt en dan in september is hij me beginnen vervolgen en ben ik moeten vluchten*" (notities, p. 37), wat niet kan overtuigen.

Bovendien verklaarde verzoeker aanvankelijk dat de generaal hem acht miljoen kwanza bij hem thuis bracht, om vervolgens te vertellen dat verzoeker het geld bij de generaal thuis ging ophalen (notities, p. 14-15, p. 34-35). Ook verzoekers bewering dat de generaal zelfs geen regeling met hem had getroffen wanneer hij zijn verloren geld dan wel moest terugbetalen is niet aannemelijk (notities, p. 44), nu redelijkerwijs kan worden verwacht dat de generaal zijn geld zou willen terugzien. Evenmin kan worden ingezien hoe de generaal de officiële recherchedienst DNIC inschakelde zonder ofwel een (officiële) klacht tegen verzoeker in te dienen wegens het ontvreemden van zijn geld (notities, p. 44) ofwel om de overval te laten onderzoeken. In dit verband kan evenmin worden aangenomen dat verzoekers andere klanten, wiens geld eveneens gestolen werd tijdens de overval, geen stappen ondernamen om hun geld terug te krijgen (notities, p. 44). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij daadwerkelijk werkzaam was als (informele) geldwisselaar, laat staan dat hij hierom problemen kreeg met een generaal. Verzoekers relaas bestaat uit een aaneenschakeling van boute beweringen en onaannemelijkheden, is op essentiële punten tegenstrijdig en komt dan ook verzonnen voor.

2.4.13. In zijn verzoekschrift volhardt verzoeker in zijn asielrelaas, algemeen geweten was dat hij als wisselagent over sommen cash geld beschikt en dat verzoeker op basis van objectieve informatie ("*https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op reis in het buitenland/reisadviezen/angola*" en hij "*https://travel.gc.ca/destinations/angola*") dus onmiskenbaar het profiel heeft van iemand met een verhoogd risico om te worden onderworpen aan diefstal met geweld. Nog daargelaten dat het beroep van wisselagent een vrije keuze is, herneemt de Raad dat verzoeker gelet op bovenstaande niet aannemelijk heeft weten maken dat hij daadwerkelijk werkzaam was als geldwisselaar, noch dat hij overvallen werd, noch dat hij hierom problemen kreeg met de generaal van wie hij het bestaan niet kan aantonen. Wat betreft verzoekers verwijzing naar objectieve informatie gaat hij eraan voorbij dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe, gelet op voorgaande, in gebreke.

2.4.14. Waar verzoeker betoogt dat er geen rekening mee werd gehouden met dat "*verzoeker verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is*", blijkt uit een eenvoudige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud geenszins dat verzoeker zich bepaalde feiten niet herinnert omwille van zijn voorgehouden, doch niet aangetoonde traumatische ervaringen. De dossierbehandelaar heeft manifest eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoeker goed kon volgen en waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep. De CGVS heeft ook waar nodig verduidelijkingen gevraagd, onder meer in verband met de geldsommen die verzoeker wisselde en het aantal kinderen dat in de diepvries waren gestoken (zie *supra*). Aan verzoeker werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld. Bij de vraag of verzoeker nog iets aan zijn asielrelaas had toe te voegen, maakte hij, noch zijn raadsman, melding van een verwarde psychologische toestand waarin hij zou verkeren, noch wordt dit anderszins geadstrueerd, bijvoorbeeld door het voorleggen van een medisch getuigschrift. Aldus wordt geenszins aangetoond dat verzoekers voorgehouden traumatische gebeurtenissen - die niet aannemelijk zijn - een impact gehad hebben op zijn verklaringen.

2.4.15. Verzoeker klaagt voorts aan dat "*in de bestreden beslissing de klemtoon wordt gelegd op onwetendheid van bepaalde elementen en gegevens en het feit dat zijn verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan*". Hij merkt op dat "*hij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat hij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn*" en stelt dat "*hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten*". De Raad wijst erop dat de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet gebaseerd is op zijn onwetendheid aangaande bepaalde details, doch dat verzoeker op essentiële punten tegenstrijdige, vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegde en de kernelementen van zijn asielrelaas (met name het bestaan van de generaal, zijn werk als illegaal geldwisselaar, de overval, de mishandeling van zijn vrouw en kind, zijn bezoek aan het ziekenhuis) niet aannemelijk wist te maken (zie *supra*).

2.4.16. Verder betoogt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij het voor de overval financieel niet slecht had in Angola, dat hij kinderen en een duurzame relatie met zijn levensgezellin in Angola heeft en dat zijn asielrelaas enkel al om die reden geloofwaardig is, nu hij "*geen enkele andere incentive*" had om naar Europa te vluchten. De Raad meent dat dergelijk argument geen bewijs is voor de al of niet gegrondheid van de beweerde vrees, dan wel reëel risico op ernstige schade, daar vele andere vertrekmotieven eveneens gemakkelijk denkbaar zijn. Bijkomend stelt de Raad nogmaals dat de naam van verzoekers echtgenote op het medische document afwijkt van zijn verklaringen.

2.4.17. Gelet op voorgaande hecht de Raad geen enkel geloof aan verzoekers asielrelaas.

2.4.18. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504) noch van de beoordeling van de feiten die de commissaris-generaal heeft gemaakt op basis van artikel 27 van het K.B. van 11 juli 2003.

2.4.19. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van boute beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de bovenstaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.20. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker gaat er in zijn verzoekschrift aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a) en b) net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	K. DECLERCK